

Tanıdığım Akif Emre

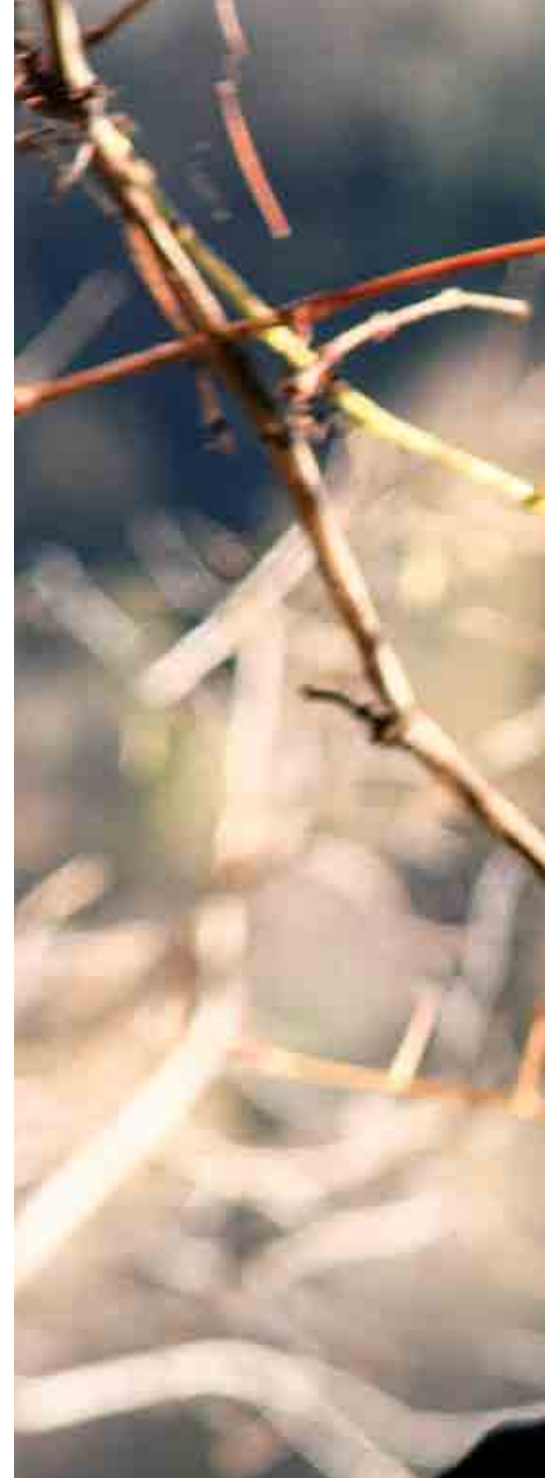
Her bahar mevsimi erguvanlar yine gelecek ancak bizi dünyevileşmeye karşı uyaran, diri tutan, bir deniz feneri gibi sürekli hakkı ve hakikati işaret eden, çürümeye dikkat çekerken umudu da muştulayan Akif Emre artık gelmeyecek.

Osman Arı

Bu dünyadan Akif Emre de geçti. Hayattayken kıymetini pek bilemediğimiz, sayıları pek de çok olmayan değerlerimiz gibi. Güç ve iktidarın bütün ayartıcılığına karşın bulunduğu mevziyi hiç terketmedi. Kalabalıklara karışmadı, üstüne dünyanın kirinin pasının bulaşmasına fırsat vermeden ait olduğu dünya görüşüne sonuna kadar sahip çıkarak "tek ve tenha" bu dünyadan göçtü.

Akif Emre mühendislik eğitimi almış olmasına rağmen gazetecilikten belgeselciliğe, yayıncılığa; TV yapımcılığından internet haberciliğine kadar pek çok farklı alanlarda çalıştı. İslam coğrafyasını Endülüsten balkanlara, Çin'den Afrika'ya, Rusya'ya, Kudüs'ten İran'a kadar gezdi. İslam medeniyetinin izlerini sürdürdü. Bu gezilerdeki izlenimlerini pek çok belgesel ve gezi yazılarıyla bizlerle paylaştı.

Yeni Şafak gazetesindeki köşe yazıları, bir gazete köşe yazısı olmaktan çok; dış politika, siyaset, kültür, medeniyet, tarih, sosyoloji vb. çok geniş bir yelpazede güncelin sığlığını aşan okuyucuya çok boyutlu perspektifler sunan metinlerdir. Akif Emre'nin (özellikle dış politika) yazılarında (belki de mühendis olmasından kaynaklanan) analitik bir bakış vardır. Hadiseleri bugün görünen yüzünden öte tarihi, sosyolojik, uluslararası ilişkiler bağlamlarını da irdeleyen, popülizme asla prim vermeyen, ait olduğu ümmetin geleceğini önceleyen bir bakış açısı. Kimbilir belki de bu derinlikli bakış açısıyla Arap Baharı'nın, bulunduğumuz coğrafyayı ne kadar büyük tehlikelerle yüzyüze getireceğine dikkat çekmiş; Libya'da, Suriye'de İslam Devrimi beklentilerinin coğrafyayı ve bölgedeki güç dengelerini bilmeyenlerin ergen hayalleri olarak değerlendirmiştir. Öngördüğü tehlikeler maalesef tek tek gerçekleşmiştir. Akif Emre'yi coğrafyamız ve İslam Dünyasının geleceği ile ilgili endişeleri hususunda Üstad Sezai Karakoç'a benzetirim. Sezai Karakoç da 50 yıldır bıkmadan usanmadan yazarak, konuşarak dikkat çektiği tehlikelerin maalesef hepsi gerçekleşmiştir. Kalabalıkların ve resmi ideolojinin/iktidarın hoşuna

Fotoğraf: Osman Arı

gitmeyen bu basiret ve öngörünün bedeli de bellidir: Yalnızlığa mahkum edilmek, yok hükmünde davranılmak.

Akif Emre'nin özellikle son 10 yıldır İslami kesimde yaşanan muhafazakarlaşma/sağcılaşma ve Arap Baharıyla ilgili uyarıcı/sarsıcı yazılarının siyaset ve siyasete angaje olmuş kesimlerce pek de memnuniyetle karşılanmadığı hatta rahatsızlık verdiği bilinen bir husustur. Cemaat ve STK'ların başdöndürücü değişim ve dönüşümlerinden çok muzdaripti. STK'ların ve cemaatların kendi özel çalışma alanlarıyla iştigal edip insan yetiştirmek yerine, devlete eklenilip oradan güç ve imkan devşirmelerinin, siyasetin arka bahçesi olmalarının yarın telafisi mümkün olmayan neticeler doğuracağına inanıyordu. Eklenme sürecinin kullanılan dilden, davetiye biçimine kadar her alandaki yansımalarının farkındaydı. Nitekim vefatından bir yıl önce bir üniversite mezunları iftarında bir bürokratin konuşturulmasını çok garipsemiş, iftarlar da bile rol model olarak ilim ve irfan ehli kişiler yerine bürokratlara öncelik verildiğinden bahisle, yaşamakta olan zihniyet dönüşümüne dikkat çekmişti. Akif Emre neyi kaybediyor oluşumuzun farkındaydı. Belki de bu farkındalık O'nu kalabalıklardan uzakta durmasına sebep oluyordu. Maalesef gelinen noktada O'nun yaptığı uyarılarda ne kadar haklı ve yerinde olduğu görülmüştür. Akif Emre popülizmin, hamasetin prim yaptığı hatta ödüllendirildiği bir dönemde müslüman entellektüel bir dava adamının sorumluluğuyla kırıp dökmeden, hadisele-ri kişiselleştirmeden kendine has nezaket ve şıklıkla ancak söylenmesi gerekenleri de söyleyerek yaşamakta olan ve bizi bekleyen tehlikelere dikkatlerimizi çekmiştir. Bunun bedelini sağlığında ödemiştir ancak vefatının ardından toplumun her kesiminden hakkinda yazılanlar doğrusu bir fani için gıpta edilecek bir durumdur.

Fotoğraf:
Osman Arı
arşivinden

Akif Emre'nin özellikle son 10 yıldır İslami kesimde yaşanan muhafazakarlaşma/sağcılaşma ve Arap Baharıyla ilgili uyarıcı/sarsıcı yazılarının siyaset ve siyasete angaje olmuş kesimlerce pek de memnuniyetle karşılanmadığı hatta rahatsızlık verdiği bilinen bir husustur.

Akif Emre'nin ilgi alanı çok geniş ve muktesabatı çok zengindi. Bundan dolayı da bir köşe yazısında ya da bir gezi yazısında kendinizi tarihte bir yolculukta, felsefi bir tartışmanın içinde yada çağdaş bir fikir akımıyla hesaplaşırken bulabilirsiniz. Bizim için önemsiz bir ayrıntı O'nun gözünde ve kaleminde bir sistem hesaplaşmasına ya da kaybettiğimiz bir yitdiğimiz keşfine sebep olabiliirdi.

Herşeye rağmen anadolu insanının derinlerindeki sağduyuya güveni tamdı. Bundan dolayı da (yaşadığı semt) Bulgurlu'da bir ramazanda nalbur dükkanında Kur'an okuyan bir mahalle esnafı veya yine ramazanda tezgah açmayan "kapitalizme kafa tutan simitçi" O'nu çok heyecanlandırır. Ya da (en sevdiği dağ olan) Erciyes'e bakarken Mimar Sinan'ın adete Erciyes'i getirip İstanbul'a Süleymaniye olarak yerleştirdiğini düşünür, Süleymaniye'de Erciyes'in ihtişamını hissedirdi. Şiraz'da Hafız'ın kabrinden Saraybosna'daki Aliya'nın kabrine, oradan da Y.Kemal'in Rindlerin Ölümünde tasvir ettiği Hafız'ın kabri üzerinden hayat ve ölümün şiirselliğine vurgu yapar .

Akif Emre ülkemizin ve coğrafyamızın vicdanıydı. Hakkın ve Hakikatin hatırını herşeyin üstünde tuttu. İstikametten hiç sapmadı. Yıllarca birlikte oldukları, mücadele ettikleri arkadaşlarının bir takım makam ve mevkilere gelmeleri onu hiç imrendirmedi. Bunlarla arasındaki ölçülü mesafeyi hep korudu. Bize, karşında olmakla mesafeli olmanın çok farklı şeyler olduğunu göstermeye çalıştı.

Görece bir takım kazanımlarda sergilenen ölçsüz zafer havasına karşı "bozguna fetih düşü" uyarılarında bulundu. Bozulmaya, çürümeye, dönüşüme dikkat çekerken geleceğe ait umutlarını da hep taze tuttu.

İslam medeniyetinin ete kemiğe bürünmüş hali şehirlerimizin mimarisıyla, şehir kültürüyle, mahallesiyle, bodur minareli meşicleriyle, çeşmeleri,türebeleri, ağaçları ve korularıyla, çıkmaz sokaklarıyla yani şehri bizim kılan ses ve renkleriyle yaşayan, canlı bir varlık olarak korunup yarınlara taşınması konusunda çok hassastı. Onun için Çamlıca'daki papağanları önemser, İstanbul'u; özellikle de boğaziçini her bahar kendi rengine boyayan erguvanlar için, erguvan yazısı yazardı. Her bahar İstanbul'un olmazsa olmazlarından erguvanların açmasını dört gözle beklediğim kadar, Akif Emre'nin erguvan yazısını da beklerdim. Son erguvan yazısı; "Erguvanlar da Yanar"dı. Her nisan ayında erguvanlar yine boğazın iki yanını, Fethipaşa Korusunu, Mihrabat'ı, Emirgan'ı pembe mor renklerine boyayacak. Yine pek çok yazar erguvan yazısı yazacak. Ancak benim için hiç bir yazı O'nun yazıları kadar içten ve güzel erguvan yazısı olmayacak.

Yorulduk Akif Abi, yorgunuz.Bu bahar yorgunluğu da değil. İnanmışız, uğruna mücadele ettiğimiz değerlerin uzağına düşmenin yorgunluğu.. "Rasyonel olmanın sınırında, duanın uzağında yorgun savaşçılar"ız artık.

Doğrudur "Şimdi Yahya Efendiye uğramanın vaktidir. Boğazın serin sularına bağdaş kurarak, sonsuzluğu içine çekerek duaya durmanın vaktidir". "Dirilmenin vakti. Gündem yorgunu gönüllerin çağıldama vakti. Erguvanlar tekrar gelebilir" ..

Her bahar mevsimi erguvanlar yine gelecek ancak bizi dünyevileşmeye karşı uyarın, diri tutan, bir deniz feneri gibi sürekli hakkı ve hakikati işaret eden, çürümeye dikkat çekerken umudu da muştulayan Akif Emre artık gelmeyecek.